

רע"פ 8315/18 - פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8315/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

פלונית

המבקשת:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בע"פ 2972-09-18 מיום 23.10.2018 שניתן על-ידי סגנית הנשיא השופטת א' הלמן, והשופטים י' שיטרית ו-ס' דבור

בשם המבקשת: עו"ד חנא בולוס

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (סגנית הנשיא השופטת א' הלמן, והשופטים י' שיטרית ו-ס' דבור) בע"פ 2972-09-18 מיום 23.10.2018, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (השופטת ד' שרון-גרין) בת"פ 26175-03-17 מיום 19.7.2018.

2. המבקשת הורשעה, על פי הודאתה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(11) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

המבקשת הודתה בעובדות כתב אישום מתוקן ולפיו במהלך שנת 2015, בהיות המבקשת והמתלוננת סטודנטיות לתארים

עמוד 1

מתקדמים באותו מוסד לימודים (להלן: המוסד) שלחה המבקשת שני מכתבים אנונימיים, למנהל בית הספר בו לימדה המתלוננת ולבן זוגה, בהם נרמז כי המתלוננת מקיימת קשר רומנטי עם מרצה במוסד.

1. בית משפט השלום נמנע מלאמץ את המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעת המבקשת, הרשיע אותה, וכן הטיל עליה 60 שעות של"צ; צו מבחן לתקופה של שנה; ופיצוי בסך 5,000 ש"ח למתלוננת.

יאמר כי בית משפט השלום לא התעלם מהמלצת שירות המבחן, ולאחר שסקר את טיעוני הצדדים בעניין ודן בסוגית ההרשעה, סבר כי בנסיבות העניין, מכלול השיקולים שבאו בפניו "אינם מאפשרים במקרה זה הימנעות מהרשעתה בדיון".

ערעורה של המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום נדחה בפסק דין מושא הבקשה שלפניו.

2. בית המשפט המחוזי סמך את ידיו על פסק דינו של בית משפט השלום, וקבע כי לא מתקיים אף לא אחד מהתנאים המצטברים להימנעות מהרשעה (וראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997) (להלן: הלכת כתב)). בפרט נקבע כי לנוכח הפגיעה החמורה במתלוננת ובשל העובדה כי המבקשת לא הצביעה על פגיעה קונקרטית ובלתי מידתית בה כתוצאה מהרשעתה בדיון, אין עניינה נכנס לגדר המקרים החריגים שבהם מוצדק יהיה להימנע מהרשעה.

3. מכאן הבקשה שלפניו, במסגרתה משיגה המבקשת על קביעותיהן של הערכאות דלמטה, ובפרט טוענת כי הרשעתה מביאה ל"עיוות דין" כהגדרתה, ועל כן יש לבטלה.

4. דין הבקשה להידחות.

5. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד המעלים שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית, או במקרים יוצאי דופן שבהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין.

6. עניינה של המבקשת אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו. המבקשת כלל אינה טוענת כי בקשתה מעלה סוגיה עקרונית כלשהי, וממילא טענותיה ממוקדות בשאלת יישומן של אמות מידה פסיקטיות מושרשות על נסיבות עניינה הפרטני (והשוו: רע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (18.8.2014)). כמו כן, לא שוכנעתי כי עניינה של המבקשת מעורר שיקולי צדק ייחודיים, לרבות חשש מפני עיוות דין.

למעלה מן הצורך אבהיר כי אין ממש בטענות המבקשת אף לגופן. בית משפט השלום שקל היטב את נסיבותיה האישיות של

המבקשת, ולא מצאתי פגם באופן שבו יישם את הלכת כתב על עניינה; בתוצאה שאליה הגיע; או בעובדה שתוצאה זו מנוגדת להמלצת שירות המבחן, אשר כידוע, אינה מחייבת את בית המשפט (וראו: רע"פ 7377/18 חולדוקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (15.11.2018)).

7. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א בכסלו התשע"ט (29.11.2018).

ש ו פ ט